

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (IV)

Els treballs de l'Esperit: la ruptura

Els primers deixebles de Jesús van veure clarament, des del principi, que amb Ell naixia una nova fraternitat, un nou Poble. Allò nou, revolucionari i alliberador, era que la nova fraternitat ja no es basava a pertànyer a una mateixa nació, és a dir, en el «dret» adquirit per herència, sinó en la fe, en el seguiment del mateix Jesús. En conseqüència, la nova fraternitat estava a l'abast de qualsevol persona: la seva pertinença sorgia com a conseqüència d'un acte lliure i personal com la fe.

Aquesta obertura no es va realitzar sense travessar un llarg sofriment. Ara corresponia a l'Esperit Sant inspirar, moure, acompanyar aquesta humanitat nova que s'obria a tots els pobles i cultures del món mitjançant la fe.

Ens sembla lògic i natural aquesta obertura. Tant, que tendim a pensar que els fills d'Israel, en oposar-se a la nova fraternitat, eren simplement «dolents», egoistes, orgullosos, creguts. Una mica d'això podia haver-hi en certs casos. Però l'assumpte no era tan simple. Que ningú no s'estranyi que la nova fraternitat s'obris pas a costa d'un llarg i penós sofriment,

quan, ben pensat, avui subsisteix el mateix problema. La qüestió en el fons era si el Poble d'Israel havia d'acceptar amb els braços plegats una amenaça tal a la seva pròpia identitat. Una identitat que li havia estat atorgada pel mateix Déu i que havia configurat la seva història, la seva cultura, les seves institucions, la seva política, la seva religió.

Hem d'entendre-ho bé. La comunitat cristiana primitiva apareixia com una mena de secta del judaisme. Tots sabem que els primers sofriments dels cristians van sobrevenir per les persecucions, denúncies, judicis, empresonaments i morts, causats per jueus. Això no significa que aquests fossin necessàriament dolents des

del punt de vista moral. Ells creien que complien la Llei, que protegia i defensava la voluntat de Déu (com va dir Jesús: «vindran dies en què us perseguiran i us mataran, creient que donen culte a Déu»: Jn 16,2). El cas de sant Pau és paradigmàtic: ell era conseqüent i honorat amb la seva pròpia consciència, quan perseguia els cristians, perquè per a ell aquesta nova secta constituïa una autèntica amenaça per al Poble i la nació jueva.

Però en definitiva, encara que sant Pere, sant Esteve i el propi sant Pau segueixen anomenant «germans» els de la seva mateixa raça (cf. Ac 2, 29; Rm 9), és evident que es generalitza entre els cristians considerar-

se ells mateixos com a membres d'una nova fraternitat, basada en la fe i el baptisme. Cal dir que un dels motius pels quals els cristians eren (i són) perseguits, també per autoritats paganes, era precisament aquest: l'aparició d'una agrupació, una nova força unida, que no s'ajustava a allò establert, no controlable per tant...

Què era allò nou que naixia i que tant jueus com pagans no acabaven d'entendre i que veien com una amenaça?

—No una nova nació o poble entre altres, sinó una nova realitat espiritual i concreta.

—En el fons, un nou amor, que ja no es recolzava en el suport natural de la pertinença a la mateixa nació o cultura.

—I no només un nou amor, sinó una nova humanitat.

La novetat del cristianisme, precisament en el terreny de la fraternitat, va suposar una autèntica revolució. Si avui no ho és, serà perquè no acabem de viure autènticament com a deixebles de Crist.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Una opció raonable i legítima (I)

Fins fa pocs decennis, ser cristià era el més habitual en el nostre país i els processos de socialització religiosa introduïen nens, adolescents i joves en una cosmovisió compartida per la societat de manera gairebé natural.

Avui però, l'opció cristiana, més que ser una resposta a una actitud de recerca, és per a molts homes i dones, especialment per a les generacions més joves, una vertadera novetat. Una gran majoria d'ells no han estat catequitzats i desco-

neixen els relats, les paràboles i les ensenyances de Jesús. Això obre noves possibilitats i horitzons.

No hi ha una raó concloent per esdevenir cristià. Si hi fos, tot ésser humà que exercités el seu pensament arribaria a la conclusió que és l'únic mode d'orientar la seva existència, però el cas és que en el món, ara i en el passat, hi ha éssers humans lúcids, intel·ligents i sensibles que no han fet aquesta opció tot i conèixer-la, tot i poder-la articular vitalment.

La llibertat és la condició bàsica i ineludible de la fe. La fe és la resposta afirmativa a una vocació interior. Reconeix figures, persones, mediadors que m'han desvetllat aquesta fe, des de ben petit, que m'han ajudat a descobrir aquesta Presència interior, però cap d'ells ha estat decisiu, perquè la crida és interior i no exterior. Aquesta Força no és una ventada que tot ho arrossega; és com un oratjoll que bufa. Puc respondre afirmativament o negativament.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (IV)

Los trabajos del Espíritu: la ruptura

Los primeros discípulos de Jesús vieron claramente, desde el principio, que con Él nacía una nueva fraternidad, un nuevo Pueblo. Lo nuevo, lo revolucionario y lo liberador era que la nueva fraternidad ya no se basaba en pertenecer a una misma nación, es decir, en el «derecho» adquirido por herencia, sino en la fe, en el seguimiento del mismo Jesús. En consecuencia, la nueva fraternidad estaba al alcance de cualquier persona: su pertenencia surgía como consecuencia de un acto libre y personal como la fe.

Esta apertura no se realizó sin atravesar un largo sufrimiento. Ahora correspondía al Espíritu Santo inspirar, mover, acompañar esta humanidad nueva que se abría a todos los pueblos y culturas del mundo mediante la fe.

Nos parece lógico y natural esta apertura. Tanto, que tendemos a pensar que los hijos de Israel, al oponerse a la nueva fraternidad, eran simplemente «malos», egoístas, orgullosos, creídos. Algo de eso podía haber en ciertos casos. Pero el asunto no era tan simple. Que nadie se extrañe de que la nueva fraternidad se abriera paso a costa de un largo y penoso sufrimiento, cuando, bien pensado, hoy subsiste el mismo problema. La cuestión en el fondo era si el Pueblo de Israel debía aceptar con los brazos cruzados una amenaza tal a su propia identidad. Una identidad que le había sido otorgada por el mismo Dios y que había configurado su historia, su cultura, sus instituciones, su política, su religión.

Hemos de entenderlo bien. La comunidad cristiana primitiva aparecía como una especie de secta del judaísmo. Todos sabemos que los primeros sufrimientos de los cristianos sobrevinieron por las persecuciones, denuncias, juicios, encarcelamientos y muertes, causados por judíos. Ello no significa que éstos fueran necesariamente malos desde el punto de vista moral. Ellos creían que cumplían la Ley, que protegía y defendía la voluntad de Dios (como dijo Jesús: «vendrán días en que os perseguirán y os matarán, creyendo que dan culto a Dios»: Jn 16,2). El caso de san Pablo es paradigmático: él era consecuente y honrado con su propia conciencia, cuando perseguía a los cristianos, porque para él esa nueva secta constituía una auténtica amenaza para el Pueblo y la nación judía.

Pero en definitiva, aunque san Pedro, san Esteban y el propio san Pablo siguen llamando «hermanos» a los de su misma raza (cf. Hch 2,29; Rm 9), es evidente que se generaliza entre los cristianos considerarse ellos mismos como miembros de una nueva fraternidad, basada en la fe y el bautismo. Hay que decir que uno de los motivos por los cuales los cristianos eran (y son) perseguidos, también por autoridades paganas, era precisamente este: la aparición de una agrupación, una nueva fuerza unida, que no se ajustaba a lo establecido, no controlable por tanto...

¿Qué era lo nuevo que nacía y que tanto judíos como paganos no acababan de entender y que veían como una amenaza?

- No una nueva nación o pueblo entre otros, sino una nueva realidad espiritual y concreta.
- En el fondo, un nuevo amor, que ya no se apoyaba en el soporte natural de la pertenencia a la misma nación o cultura.
- Y no sólo un nuevo amor, sino una nueva humanidad.

La novedad del cristianismo, precisamente en el terreno de la fraternidad, supuso una auténtica revolución. Si hoy no lo es, será porque no acabamos de vivir auténticamente como discípulos de Cristo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

Criteris de valoració dels testimonis

El cànon 1572 apunta diversos criteris perquè el tribunal faci una equitativa valoració de la prova testifical. S'enumeren breument.

1. La pròpia condició de la persona. És prudent fer constar en acta el nivell humà i professional de qui testifica. A això s'afegeix la relació que el vincula amb algun dels consorts: amibat, parentiu, companys de treball, etc. Els familiars poden ser testimonis, encara que no és prudent acaparinar la llista proposada pel lletrat: la neutralitat podria quedar qüestionada.

2. Àmbit i font de coneixement dels fets succeïts. No procedeix concedir idèntic valor a un testimoni que coneix a les parts quan ja feien vida conjugal i amb fills, davant d'un testimoni que li consten fets sent ells encara nuvis. La font del testimoni és de rellevància: ha de constar en acta si li consten els fets narrats bé constància directa o per comentaris d'algú, o de la gent en general.

3. Credibilitat. Hi ha d'haver coherència en la narració dels fets. S'ha de fer constar, potser en diligència a part, el grau de seguretat que ofereix quan els narra. Si gaudeix de certa lògica quan un testimoni afirma que tal fet l'ha presenciado personalment.

4. Confrontació de testimonis. És indispensable comparar la pluralitat de les narracions testificals. També valorar-les en el seu conjunt amb els restants medis de prova: pericial, documental, declaració de parts. El jutge pot i ha de citar de nou a un testimoni, a fi de que aclareixi detingudament algun punt de rellevància per a la causa. Per fi, afegir que la normativa canònica permet la figura jurídica de «l'acarament»: diversos testimonis, per una qüestió puntual, poden ser interrogats pel jutge de forma simultània, sempre amb la finalitat d'assolir la certesa moral.

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Arribant ja a la 44a edició, va tenir lloc el darrer diumenge d'abril, dia 30, a la tarda, al Santuari del Vinyet, amb l'assistència del bisbe Agustí i la presència d'unes 300 persones. Aquesta convocatòria es realitza cada any en un arxiprestat diferent, de forma rotativa. L'any passat, per exemple, es va fer a Les Cabanyes (Arxiprestat de Vilafranca), amb motiu del centenari de la mort del bisbe Torras i Bages. Enguany correspon al Garraf i s'ha fet al Santuari del Vinyet, tant estimat per tots els sitgetans. Ha estat també una ocasió

de record al traspassat Mn. Jaume Berdoy, nascut a la vila, i tan vinculat a aquesta vicaria.

Sortida cultural de la Cúria.

El passat 2 de maig, una trentena de persones, entre treballadors de la Casa de l'Església i col·laboradors (laics, preveres, diaques i el bisbe Agustí), van participar en la tradicional sortida lúdico-cultural que permet teixir lligams de germanor entre els membres de la Cúria, fora de l'habitual ambient de treball. Aquest any la sortida ha tingut com a destí la ciutat de Lleida, visitant el Museu Diocesà i Comarcal, la Seu

Nova i dinant a la casa de l'Acadèmia Mariana, en companyia del bisbe de Lleida, Salvador Giménez.

Entrega de premis del Concurs Bíblic i xerrada pedagògica.

El proper 20 de maig, a la Casa de l'Església, hi ha una doble convocatòria des de la Delegació d'Ensenyament. A les 10 h tindrà lloc l'entrega diocesana de premis, en les seves diverses modalitats, del concurs que enguany portava per títol «Amb Déu tot és possible». A les 12 h, per als mestres i professors de religió, hi haurà una sessió formativa, amb el suport de l'editorial Baula, amb la presentació de nous recursos entorn el document *Laudato si'*, de la mà de Luis Guitarrà i Carmen Sara, amb el títol «Tiempo de mariposas y ruiseñores, relatos y canciones».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Estimats joves, no tingueu por de dir «sí» a Jesús amb tot l'impuls del cor, de respondre-li generosament i seguir-lo!» (8 d'abril).

@Pontifex: «Si el misteri del mal és abismal, la realitat de l'Amor de Déu que l'ha travessat i vençut és infinita» (12 d'abril).

@Pontifex: «És bo sortir dels nostres tancaaments, perquè és propi del Cor de Déu desbordar de misericòrdia, fent vessar la seva tendresa» (13 d'abril).

@Pontifex: «Meditem amb estupor i reconeixement el gran misteri de la resurrecció del Senyor» (19 d'abril).

VIDA DIOCESANA

Visita Pastoral als arxiprestats: Sant Boi

Del 21 al 29 d'abril s'ha realitzat la Visita Pastoral a aquest arxiprestat format per les vuit parròquies de Sant Boi de Llobregat i de Santa Coloma de Cervelló, al servei de les quals hi ha nou preveres, quatre diocesans i cinc religiosos, i un diaca permanent. A més compta amb la col·laboració d'un prevere que ha superat l'edat de jubilació canònica però que atén pastoralment la Llar Sant Josep i dóna suport pastoral a l'arxiprestat. A més, hi és present la riquesa dels carismes religiosos: claretians, salesians, germans de Sant Joan de Déu i germanes Hospitalàries del Sagrat Cor.

Durant la Visita Pastoral, el bisbe Agustí s'ha reunit amb l'equip de preveres a la Llar Sant Josep; amb els catequistes a l'Escola Salesiana, amb la participació d'una vuitantena de catequistes; amb el Consell Pastoral Arxiprestal; a més de les reunions personals amb els preveres a les diferents

parròquies. La cloenda va tenir lloc el dia 29 amb una trobada dels consells pastorals parroquials amb el bisbe Agustí a la Residència dels Germans de Sant Joan de Déu, en què el P. Miguel Ángel Calavia va presentar un document sobre «L'Església, comunió de germans que s'estimen», que ha servit per a treballar en cinc grups formats per la gairebé

cinquantena de participants, i presentar les conclusions al bisbe Agustí.

Durant la Visita Pastoral, que ha buscat d'incrementar la vivència i el creixement de comunió en la fe entre els fidels de l'arxiprestat i amb l'Església diocesana, s'ha constatat la varietat i riquesa de carismes presents en l'arxiprestat, i l'experiència de catolicitat que comporta la complementaritat entre ells, valorant la comunió existent, més gran de la que es podria apreciar a primera vista. El bisbe Agustí ha insistit en què la comunió és una dimensió dinàmica de la fe i ha esperonat les comunitats cristianes a créixer en la comunió entre elles i amb l'Església diocesana.

Durant la Visita Pastoral s'ha procedit al relleu de l'anterior arxiprest Mn. Joan Peñafiel, ara vicari episcopal de la Vicaria del Llobregat, per Mn. Pere Rovira, rector de la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret, des d'ara nou arxiprest.

1.000 panets a l'aplec de Subirats

El dia 1 de maig fou el dia del tradicional aplec al Castell de Subirats. La celebració concelebrada començà amb la missa presidida pel bisbe Agustí Cortés. En acabar es van cantar els Goigs de la Mare de Déu de la Font-santa reeditats per a aquesta ocasió. La festa continuà amb les sardanes i a la tarda amb el taller de clown i la xocolatada. L'aplec de Subirats conegut com «el pa i l'empenta» ha volgut celebrar també els 1.100 anys del primer document històric del Castell de Subirats. Aquesta efemèride, junt amb el bon temps, ha propiciat una presència de centenars de persones durant tota la jornada. Actualment al castell, que pertany a la Parròquia de Sant Pere de Subirats, s'hi celebra missa cada primer diumenge de mes a les 10 h.

Pasqua del Malalt

Se celebra el proper diumenge, 21 de maig i, a nivell diocesà, enguany tindrà lloc a la Residència Sant Joan de Déu de Martorell.

El programa previst compta amb l'acollida a partir de les 16.30 h, per començar amb l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés, a les 17 h, i a continuació un refrigeri i animació festiva.

Són convidats les persones malaltes, els seus familiars i els voluntaris de la Pastoral de la Salut de tota la diòcesi.

AGENDA

■ **Escola de pregària dels GOA.** Els dimecres de maig, 17-24-31, a les 18 h, sota la direcció del P. Joaquim Petit, LC, sobre «La Resurrecció novetat de vida cristiana». Conferència inicial i posterior Eucaristia. A la Llar Verge de Gràcia (carrer de les Carolines 16, Barcelona).

■ **Activitats de l'Hospitalitat de Lourdes.** El 21 de maig tindrà lloc el VII Torneig benèfic de futbol a l'escola de La Salle Bonanova, de Barcelona. Informació i inscripcions: torneiglourdes@hotmail.com

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / SI 113b / Jo 14,21-26]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i màrtir; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fundadora Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607).

16. □ **Dimarts** [Fets 14,19-28 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Santa Gemma Galgani, rel. passionista; sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.

17. □ **Dimecres** [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ **Dijous** [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; *Tarragona*: sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, religiós caputxí.

19. □ **Divendres** [Fets 15,22-31 / SI 56 / Jo 15,12-17]. *Tarragona*: ■ Sant Joan I, papa i mr.; sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès),

fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ **Dissabte** [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Bernadí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.

21. □ **Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 / Jo 14,15-21]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Cristòfor Magallanes i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

Diumenge V de Pasqua

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclat: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclamo la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas.

Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra».

La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando. La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?». Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aun mayores, porque yo me voy al Padre.»

COMENTARI

Busqueu set homes plens d'Esperit Sant i de seny

Augmentava el nombre dels creients: hi ha tensions i han d'intervenir els Dotze, garants de la unitat en fidelitat a Crist.

En la distribució diària d'ajuda als pobres, les viudes dels immigrants de llengua grega no eren ateses.

Criteri d'actuació: *No estaria bé que els Dotze deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda.*

Així per organitzar la distribució diària d'ajuda als pobres, busqueu set homes plens d'Esperit Sant i de seny: ni amb seny humà però sense Esperit Sant ni amb suposat Esperit però sense seny.

Acosteu-vos al Senyor, la pedra viva: invitació segons Is 28,16 que prefigura Crist com la pedra angular, garantia de què el qui creu, no quedarà defraudat.

La 2a part de Jn combina els discursos de comiat (cp. 13-17) amb els relats de Passió i Resurrecció (cp. 18-21).

Als discursos de comiat Jesús ensenya en exclusiva als deixebles: en el fons està parlant el Ressuscitat, tot i que les paraules surten dels llavis del Jesús històric que vol precisar als seus més íntims el seu missatge.

Que els vostres cors s'asserenin: hi ha commoció per l'anunciada parència del Mestre i pel sentiment de fracàs en l'empresa a què els havia empès.

Per això la doble invitació: *confieu en Déu, confieu també en mi*. La confiança en Déu, que cal renovar i actualitzar cada dia és l'essència del Poble de Déu.

La gran novetat és la segona invitació: *Confieu també en Jesús*. Per què?

Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida: el Camí a recórrer de la Veritat que ho és per a ser viscuda i no només coneguda.

Mn. José Luis Arín